

I tidens fylde

Mai 2005, 2. årgang

Påske/Pinse 2005

Den radikale tro av fr. Erik Andreas

Saker av interesse:

- Hva lærer Kirken oss om kirken?
- Kristi Himmelfart og Pinsefest
- Helgendager i mai

En pave er død; Johannes Paul II var navnet erkebiskopen av Krakow valgte da han høsten 1978 ble valgt som biskop av Roma, Peters etterfølger og Vestens patriark.

Navnet han valgte forener to viktige poeng: troens dype og nære forbindelse med Gud gjennom Kristus (representert ved navnet Johannes), og Kirkens utadrettede virksomhet (vist ved navnet Paul, eller Paulus).

Gjennom hele hans tjenestetid som pave (det kalles et pontifikat), har han vært møtt av motstridende følelser.

På den ene side har han blitt møtt med en stor irritasjon over en teologi som er blitt tolket som konservativt og bakstreversk. Men på den andre siden har han møtt mennesker med et radikalt budskap om alle menneskers enestående verdi - og en sta motstand mot alle tanker, filosofier, ideologier og styreformersom har satt grenser for og holdt menneskets verdi nede.

Selv Kirkens synder gjennom tidene har han bedt om unnskyldning for; for korstog og Kirkens problematiske forhold til jødene.

Pave Johannes Paul II har på en enestående måte vist oss at Kirken kan være radikal fordi, og så lenge som, den lytter mer til Den Hellige Ånd enn til tidsånden.

Nettopp fordi Johannes Paul II holdt fast ved Kirkens overleverte lære, den som har sin basis i Kristi undervisning av sine apostler, kunne han være den kile som var med å sprengte den kommunistiske ideologi i fillebiter. Men samtidig er hans kritikk av materialismen og havesyken like radikal.

Han lot seg ikke fange av de forskjellige ideologier, nettopp fordi han i ett og alt levde nær han som kaller seg for Sannheten!

Fordi Kirken holder seg nær Kristus, kan den ha noe å si mennesker i vår tid. Ved å holde fast på det den tror, viser den at det den sier, virkelig betyr noe. Se, hvilken appell paven hadde nettopp til ungdom! Ved å holde idealene høyt, viste paven at Kirken har tro på den kommende generasjon, dens muligheter og evner...

Pave betyr "pappa" - en far som elsker sine barn holder fast på Sannheten, holder idealene høyt, og oppmuntrer og refser etter behov. Den far som derimot bare skjemma bort sine barn og gir etter for det barna til enhver tid ønsker seg, og ikke har evne til å sette grenser... viser den far sann kjærlighet?

Johannes Paul II har vist oss Kirkens kall: å være Guds røst og Sannhetens vitne. Et liv som leves uten Sannhet, er kanskje behagelig - men ikke et virkelig liv.

I dette nummeret:

<i>Den radikale tro</i>	1
<i>Kirkens hellige tro: Om Kirken (forts)</i>	2-3
<i>Å tilbe i Ånd og sannhet</i>	3
<i>Fra Primstaven</i>	4-6
<i>Kalendarium</i>	7

Kirkens hellige tro: Kirken

av fr. Erik Andreas

5. 2 Kirken (forts.)

Kirken bekjenner høytidelig sin tro i de gudstjenester som feires hver søndag og festdag. Trosbekjennelsen fungerer som en respons på det Gud har gjort kjent gjennom sitt Ord, og på Kirkens forkynnelse av Guds ord.

Ordene i bekjennelsen er gammel - de stammer fra kirkemøter i det 4. og 5. århundre. Men selv om ordene er gamle, er innholdet og meningen like aktuelt i dag som den gang. Hvordan kan dette gå an? Det er fordi trosbekjennelsene bygger på det som Gud selv har gjort kjent - og som fikk sin bekræftelse og oppfyllelse da Gud ble menneske i Sønnen, Jesus Kristus.

Trosbekjennelsene har både en negativ side (rett forstått), og en positiv side. Bekjennelsen ble til både for å avgrense Kirkens tro mot alle andre trosoppfatninger, og for positivt å deklamere: DETTE TROR VI.

Dette er den samme tro som en gang for alle ble overgitt apostlene (se Ef 3,5 og Jud 3), og som Kirken skal bevare og forsvare.

Trosbekjennelsen er først og fremst en bekjennelse til Den treenige Gud; Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd. I denne bekjennelse, er det også en bekjennelse av troen på "én hellig, katolsk og apostolisk kirke."

Kirken er ÉN, fordi Jesus Kristus er én, han som er Kirkens hode. Kirken er én, fordi den har opprinnelse i Treenighetens enhet (se Joh 17,21): "For Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd har én vilje. Slik er det Hans vilje at også vi skal være ett, idet Han sier: 'At de skal bli ett som du og jeg er ett'" (St. Johannes Krysostomos). Bibelen bruker blant annet bilde

av kroppen for å forklare forholdet mellom Kirken og Kristus: Kristus er hode - Kirken er kroppen der de troende kroppens forskjellige lemmene.

Det som gjør at lemmene kan forstå seg selv som deler av den samme kroppen, er først og fremst en erkjennelse at de deler en felles tro, og at denne troen gis et uttrykk i en tilbedelse og i en kirkeordning der troende kan si: Aha! I denne tro, tilbedelse og kirkeordning gjenfinner jeg min egen tro - selv om de her snakker et annet språk og synger andre salmer på en måte jeg kanskje ikke kjenner til hjemmefra.

Kirken er HELLIG, fordi Kristus er hellig - og gav seg selv for den "slik at han kunne hellige den...for at han selv kunne fremstille menigheten for seg i herlighet, uten plett eller rynke eller noe slik, men at den kunne være hellig og ulastelig" (se Ef 5,25-27). Kristus gjorde Kirken til "Guds hus" (se 1 Tim 3,15 og Hebr 3,6).

Kirken er hellig, fordi Kristus ved sin død og oppstandelse gav den del i hans hellighet og guddommelige liv og som "helliget folket gjennom sitt eget blod" (Hebr 13,12).

Men kan Kirken være hellig når den har så mange tjenere og troende som absolutt ikke har vært, eller er det? Igjen vil jeg driste meg til et svar: Ja, Kirken er hellig, fordi den tilhører Jesus Kristus. Det at Kirkens medlemmer (geistlig eller legfolk) synder, forringer derfor ikke Kirkens hellighet. Derimot kalles hvert medlem til helliget: "For det stå skrevet: Dere skal være hellige, for jeg er hellig" (1 Pet 1,16).

Kirken er KATOLSK fordi den er knyttet til Kristus, han som er Her-

re over alle ting.

Ordet katolsk betyr "i følge helheten." Det vil si at Kirken er katolsk så fremt i fall, og så lenge som den deler den tro som alltid har vært Kirkens tro, den tro som er blitt trodd av alle og på alle steder (jfr. St. Vincent av Lerin - jfr. Matt s8,20; Mark 16,15 og Apgj 1,8).

I følge det den hellige biskop Kyrrill av Jerusalem (300-tallet) skriver det i sin dåpsundervisning "kalles Kirken katolsk fordi den strekker seg ut over hele verden fra en side av jorden til den andre, og fordi den over alt og enhetlig lærer alle disse trossetninger som må komme menneskeheten for øre; alt det som har å gjøre med de synlige og usynlige, himmelske og jordiske ting. Kirken kalles katolsk fordi den driver hele menneskeheten til guds frykt; både ledere og de som blir ledet, de lærde så vel som de ulærde. Og Kirken kalles katolsk fordi den er i besittelse av enhver dyd som kan nevnes i gjerninger, ord og enhver type åndelig gave... og helt og fullt retter seg mot og helbreder de mange syndere på sjel og legeme" (Katekese 18,23).

Kirken er APOSTOLISK fordi dens guddommelige grunnlegger, Jesus, var den første apostel ("apostel" betyr utsending - se Hebr 3,1; jfr Gal 4,4), og fordi den bygger på "apostlenes og profetenes grunnvoll, mens hjørnesteinen er Kristus Jesus selv" (Ef 2,20).

Kirken er en frukt av en guddommelig kjedereaksjon: Faderen sender Sønnen, Sønnen sender apostlene (Joh 20,21), og sier "Den som hører dere, hører meg" (Luk 10,16). Oppdraget og arven apostlene mottok av Herren selv,

(forts. neste side)

Forts.

har Kirken bevart og brakt videre som en skatt - oppbevart gjennom Kirkens åndelige liv (bønn og gudstjeneste) ved feiringen av sakramentene, og gjennom læren. Dette er den apostoliske arvens "innside."

Arven fra apostlene har også en "ytre side." Da biskop Ireneus av Lyon (midten av 100-tallet) skulle forsvare Kirkens offisielle lære overfor alle trosretningene som blomstret opp og mente de ivaretok apostlenes "egentlige" budskap, viste han til rekken av biskoper i Rom som kunne føres tilbake til apostlene selv (Mot Heretikerne 3.3.1-3). Overleveringen var en garanti for "ekte vare."

På samme tid sitter biskop Klemens og skriver til kirken i Korint, som var sørgelig splittet: "Apostlene mottok fra Herren Jesus Kristus det evangeliet de forkynte for oss. Jesus Kristus ble

utsendt av Gud. Kristus kommer altså fra Gud, og apostlene fra Kristus... De forkynte nå fra distrikt til distrikt og fra by til by. De innsatte dem som først ble vunnet til biskoper og diakoner for dem som skulle komme til tro" (1 Klemensbrev 42).

I den katolske tro er derfor ikke kirkestrukturen tilfeldig, et menneskepåfunn og derfor noe Kirken kan sette til side.

En biskop, prest og diakon må være kalt, innviet gjennom bønn og håndspåleggelse og stå i den direkte arven fra apostlene for at en i det hele tatt skal godkjenne

deres embetshandlinger som gyldige, og utført på Kristi vegne.

Ordningen med biskoper som Kirkens ledere, hjulpet av prester og diakoner er en ordning, gitt av Gud og forvaltet av Kirken - ikke for å herske, men for "å utruste de hellige så de kan utføre sin tjeneste, og Kristi legeme kan bygges opp, inntil vi alle når fram til enheten i troen på Guds Sønn og kjennskap til ham, og vi blir den modne mann, som har nådd sin fulle vekst og har fått hele Kristi fylde" (se Ef 4,12-13).

Når trosbekjennelsen knytter disse kjennetegn til Kirken, utgjør dette en uløselig enhet. Kirken er én, hellig, katolsk og apostolisk — derfor kan den også være "sannhetens støtte og grunnvoll" (1 Tim 3,15).

Fortsettelse neste nummer.

Å tilbe i Ånd og Sannhet av fr. Erik Andreas

Den tredje av Kirkens store høytider, er Pinsefesten. Den oppleves vel av mange som den mest ukjente av Kirkens store høytider.

Julen hører liksom med - med barnet i krybben, vismenn i stallen og kjente julesalmer. Påsken er også noe det går an å forholde seg til; lidelse, kors og oppstandelse. Men Pinsen... den oppleves så svevende, så åndelig...

Pinsen har med ånd å gjøre... nærmere bestemt: Den Hellige Ånd. Men denne festen retter likevel søkelyset på noe som er like konk-

ret som Sønnen i krybben og Frelseren på korset: det var under Pinsefesten, den 50. dag at Kirken ble en synlig, hørbar og bekjennende størrelse. Da Helligånden fylte apostlene, knyttet Herren Jesus Kristus Kirkens liv til sin oppgave og sin oppgave til Kirkens liv og oppbygning.

Slik gikk Jesu ord til kvinnen ved Jakobsbrønnen i oppfyllelse (se Joh 4,23): Offer og gudstjeneste er ikke lenger avgrenset til helligdommer på bestemte steder og til bestemte tider, men til den forsamling som tilber i Ånd og sannhet. I sannhet fordi den forkynner ham som er Sannheten med stor S. I Ånd fordi denne forsamling ikke handler, forkynner, tilber eller ofrer ut ifra sitt egen initiativ og etter

sin egen idé, med drevet av Guds egen Ånd.

Pinsefestens budskap har med Ånd å gjøre, men det åndelige knyttes til noe veldig konkret: Kirken. I og ved Helligånden kan vi tro og stole på at Herren er tilstede i og gjennom Kirken; dens lære (biskopene er apostlenes etterfølgere og er urustet med den samme Ånd) og dens gudstjenester (hvert enkelt medlem har gjennom dåp og konfirmasjon/krismering fått Den Hellige Ånds gave).

Kirkens åndelige side er derfor avgjørende, men ikke "svevende" og lite konkret. Å tilbe i Ånd og sannhet er å tilbe Faderen i, med og som en del av Kristi kirke.

Et utvalg fra primstaven - for mai

Mai er Jomfru Marias måned!

Å feire mai som Jomfru Marias måned, er en gammel folkelig skikk i Kirken. Da kan en plassere en Mariastatue, eller et ikon-sentralt i huset og pynte det med vårens første blomster. Som mai varsler vår og nytt liv til en natur i vintedvale, slik varsler Jomfru Maria Jesu Kristi komme - han som ved død og oppstandelse gir nytt liv til sjel og legeme.

1. mai: St. Phillip og St. Jakob, apostler /Valborgsmesse

Den første dag i mai, er viet til to av Herrens apostler: Phillip og Jakob. I følge Johannesevangeliet, var Phillip fra Betsaida - den samme byen som Andreas og Simon Peter kom fra. Det er Phillip som forteller Natanael om Herren (se Joh 1,43-51). Kirkefedrene forteller at Phillip dro for å forkynne evangeliet for Skyterne etter Pinsedagen. Til slutt kom han til Hierapolis i Frygia, der han ble festet til et kors og stenet til døde. Etter å å ligget gravlagt i Hierapolis, ble kroppen hans fraktet til Roma, der han ble gravlagt ved siden av Jakob, han som kalles Herrens bror.

Jakob, kalt Den rettferdige, presenteres i Bibelen som Herrens bror. Kirken forstår det slik at han var sønn av Alfeus, og derfor et søskenbarn av Herren. Etter Stefanus' martyrdød, led menigheten i Jerusalem under den første store kristenforfølgelse (se Apg 8,1). Menigheten ble spredt utover et stort område. I følge St. Klement av Alexandria, ble Jakob den første biskop av Jerusalem. Det er kanskje derfor det nettopp er han som griper ordet på et første kirkemøtet og kommer med et forslag på hvordan Kirken skal forholde seg til de ikke-jødiske kristne

(Apg 15). I følge historikeren Josefus, led Jakob martyrdøden i Jerusalem i år 62. Han ble først stenet, så kastet ned fra en av tempelets murer. Da hadde han vært hyrde for Kirken i Jerusalem i nær 30 år.

Den første dag i mai, er også viet Valborg, som er en fornorsket utgave av Walburga. Hun ble født i Devonshire i England rundt år 710, og virket i en periode som abbedisse i et engelsk benediktinerkloster. Hennes gjerning er likevel først og fremst knyttet til kristningen av germanerne. Hun døde den 25. februar 779 i Heidenheim, men den 1. mai 870 ble levningene hennes flyttet til Eichstätt. Det ble oppdaget at det fra en sprekk i stenplaten ved graven hennes fløt ut aromatisk væske som hadde helbredende virkning. Kulten rundt Sta.Walburga spredte seg raskt i Europa. I Norge ble hun hetende Valborg, og regnes som skytshelgen for blant annet jordmødre, husdyr, bønder og markens grøde.

Kollektbønn: Gud, du som gir evig liv til den som kjenner deg. Giv oss å lære din Sønn Jesus Kristus å kjenne som Veien, Sannheten og Livet, så vi ved trofast å følge i fotsporene til dine hellige apostler Phillip og Jakob kan gå den vei som fører til det evige liv. Ved vår Herre Jesus Kristus...

2. mai: St. Athanasius, biskop og kirkelærer

Den jordiske del av kirken (til forskjell fra Kirken som allerede nå er samlet om Guds trone), kalles ofte for Ecclesia Militans; Den kjempende kirke. St. Athanasius viste ved liv og virke at han var en av den kjempende kirkens fremst generaler. "Athanasius mot verden," er ord

som former overskriften over livets hans. Athanasius var egypter, født i Alexandria av kristne foreldre. Han fikk en god utdannelse ved den berømte Kateketiske skole. Hans oppvekst var blant martyrer; i 303 brøt den siste, store forfølgelse ut. Den skulle vare i hele 10 år - og mange av dem han kjente ble døpt med den "røde dåp."

På kirkemøtet i Nikea (i år 325) møtte ham som diakon, men allerede 3 år senere ble han kreert (viet) som patriark av Alexandria.

For ham var liv og tjeneste viet kampen for den katolske og ortodokse tro på Kristus som både sann Gud og sant menneske, mot presten Arius og hans meningsfeller. Arius kjempet så for Guds enestående stilling, at Guds Sønn ble redusert å tilhøre det som er skapt, ikke Skaperen.

For denne troskampens skyld, ble Athanasius sendt i eksil hele 5 ganger. Han kom hjem den siste gang i 366. 7 år senere døde han, og St. Gregor av Nazianz skriver om ham: "Han avsluttet sitt liv, mett av dage, og ble forenet med sine fedre; patriarker og profeter, apostler og martyrer, som alle hadde kjempet for sannheten."

Kollektbønn: Hellige Gud, giv oss nåde til å tro med våre hjerter og bekjenne med våre lepper troen på Det Guddommelige Ord, Ham den hellige Athanasius kjempet så trofast for, og i hvis navn utholdt så mange prøvelser og forfølgelser, den samme Jesus Kristus, din Sønn, vår Herre...

3. mai: Lille korsmesse

Korsmessen om våren er knyttet til Helena, mor til keiser Konstantin den store. I 226 ble hun oppfordret i en drøm å lete

lete etter Herrens kors på Golgata, der romerne hadde reist en statue av Venus, kjærlighetens guddinne, for å vanhellige stedet der Herren ble korsfestet. Etter sigende fant hun tre kors på stedet, sammen med den innskriften som Pilatus hadde hengt på korset, der det stod: "Dette er Jesus, jødernes konge" (se Matt 27,37; Joh 19,19). Ett av de tre korsene viste seg å ha helbredende virkning. Helena lot bygge en stor kirke ved Golgata, den vi i dag kjenner som Gravkirken i Jerusalem. Sammen med festen Korsmesse om høsten, feires denne dagen til ære for det kors som bar Herren - det kors som ved Herrens død og oppstandelse er blitt Livets tre.

Kollektbønn: Gud, du som lot det hellige kors bli gjenfunnet, og ved det fornyet din lidelses under. Giv oss ved det offer som én gang for alle ble båret frem på Livets Tre, å vinne det evige liv. Ved vår Herre Jesus Kristus, din Sønn, som...

4. mai: Sta. Monika, St. Augustins mor

Den hellige Monika står som prototypen på den kristne mor og ektefelle og enke. I følge overleveringen ble hun født i 333 i Tagaste i Nord-Afrika. Hun vokste opp i et kristent hjem, men ble gift med en hedning, Patricius, som hun til slutt vant for kristentroen. I St. Augustins berømte "Bekjennelser" blir hun fremstilt som en viljefast, men from kvinne, som aldri gav opp sin forbønn for sine. Hun fulgte med sin sønn fra Kartago til Rom, og så videre til Milano. Der kom de begge under innflytelse av biskop Ambrosius, og Augustin tok den kristne tro og ble døpt. Hun døde i Ostia, på vei hjem til Nord-Afrika. Augustin minnes ordene hun sa på dødsleiet: "Begrav dette legemet hvor det skal være! Tanken på det skal ikke gjøre dere urolige. Jeg ber dere bare om én ting: at dere vil minnes

meg ved Herrens alter, hvor dere så vanker" (Bekjennelser, bok 9, 11).

Kollektbønn: Gud, du som trøster dem som sørger, og er deres håp som setter sin lit til deg. Du tok imot den hellige Monikas tårer for sin sønn Augustin. Vi ber deg: giv oss på deres forbønn å se våre synder og å be deg om tilgivelse, slik at vi i nåde kan motta tilgivelse og håpet om evig liv. Ved vår Herre Jesus Kristus...

15. mai: St. Hallvard, martyr

I følge overleveringen er Hallvards liv knyttet til området rundt Drammen, men de gudstjenestene som er knyttet til navnet hans, nådde ut over Norges grenser. Adam av Bremen skriver om ham (under navnet Alwardus): "han levde lenge et stille og fromt liv blant nordmennene, men så kunne han ikke lenger være ubemerket. For da han beskyttet en uvenn, ble han drept av venner." Fortellingen om St. Hallvard, er overlevert gjennom de lesningene som er knyttet til Matutinen, tidebønnen under natten, og tekstene fra tidebønnsboken i Nidaros (Breviarium Nidarosiense fra 1519) er en kort versjon fra stoff hentet fra Tyskland. På gammel-norsk har vi også en versjon, så gammel som fra 1380.

I følge legenden, var Hallvard i slekt med kong Olav, helgenkongen. På sin ferd på Drammensfjorden beskyttet han en ung, gravid jente som var beskyldt for tyveri. Da han nektet å utlevere henne,

ble både han og kvinnen drept. Drapsmennene forsøkte å drukne ham i fjorden ved å feste en sten om ham. Han ble likevel funnet flytende, med stenen om halsen.

Hallvard viser oss hvilken betydning også det ufødte liv har i kristen tro. Slik kan han være en skytshelgen for alle dem som kjemper for de ufødte barnas gudgitte rett til liv, og Kirkes forpliktelse til å kjempe for rettferdighet og liv.

Kollektbønn: Gud, du som gleder oss ved din salige Hallvards fortjenester og forbønn. Vi ber deg: miskunn deg over oss, og giv oss på hans forbønn den hjelp vi trenger i vår kamp mot den onde fiende. Ved Jesus Kristus...

18. mai: St. Erik, konge og martyr

I domkirken i Uppsala ligger de jordske levningene til kong Erik Jedvardsson. Han døde i strid, men etter å ha deltatt i messen på Kristi Himmelfartsdag 1160. Navnet hans var tatt med i kalenderen fra Vallentuna allerede i underkant av 40 år etter hans død. Han blir fremstilt som et mønster på den rettferdige konge, og er Sveriges skytshelgen.

Kollekt: Gud, du som råder over himmel og jord, og som gav den hellige Erik seierspalmen og del i ditt rikes herlighet. Vi ber deg: Giv oss på hans forbønn å vinne seier i hver motgang, og en gang kronas med livets krone i himmelen. Ved vår Herre ...

Forts. neste side

26. mai: St. Augustin av Canterbury, biskop

Den 26. mai i år 604 eller 605 døde Augustin, den første erkebiskopen av Canterbury. Han levde som munk i Roma, da pave Gregor den Store sendte ham til England med oppgaven: "Omvend hedningene, men ødelegg intet for dem." Med dette fulgte et spennende misjonsprinsipp: ødelegg ikke de ytre rammer, men fyll rammene med nytt innhold.

Augustin steg i land i Kent i 597, og ble møtt av en velvillig kong Ethelbert. Med ham fulgte en prosess der den engelske kirke mer og mer ble konform med Roma.

Den romerskkatolske kirke feirer minnedagen for St. Augustin den 27. mai.

Kollektbønn: Gud, du som lot Kirkens tro slå rot hos Englands folk ved den salige biskop Augustins forkynnelse og gode gjerninger. Vi ber deg: Giv på hans forbønn at alle dem som har falt fra denne tro måtte vende om, så vi igjen måtte få leve sammen i fred etter din vilje. Ved vår Herre Jesus Kristus...

27. mai: St. Beda den Ærverdige, bekjenner

Den hellige Beda må vel sies å være 700-tallets mest lærde menn. Han ble født i 673, men mesteparten av livet var han knyttet til klosteret Jarrow. Han er kjent som bibelforsker, oversetter og historiker; da ikke minst for sin historieberetning om Anglernes kirke.

Livet hans var knyttet til klosteret, og kan vel etter mer moderne begreper synes vel ensformig. På tross av dette, men på grunn av sin store lærdom, fikk han etter sin død i 735 navnet den Ærverdige.

Kollekt: Gud, du som opplyst din Kirke ved kirkelæreren Bedas store lærdom. Vi ber deg: måtte vi

som øser av hans visdom, på hans forbønn også etterligne hans tro og hellige levnet. Ved vår

Herre Jesus Kristus...

Dagene før Kristi Himmelfartsdag: Gangdage

De tre dagene før festen for Kristi Himmelfart, kalles Gangdager. Etter tradisjonen skal da menigheten gå i prosesjon til sognekirken mens Allehelgenslitaniyet synges. Dette er en skikk som går helt tilbake til 500-tallet. Fra 800-tallet ble de foreskrevet til bruk for hele kirken.

Disse dagene til bønn ble kalt "de mindre bønnedager" til forskjell fra "den store bønnedag" på festen for St. Markus, den 25. april.

I den lutherske kirke etter reformasjonen ble tradisjonen med bededager opprettholdt; ikke minst i den store Bots- og bededagen, som opprinnelig ble feiret på vårparten (først i nyere tid ble den flyttet til siste søndag i oktober).

Temaet for disse dagene er å ikke straffe oss for våre synder, men vise oss sin barmhjertighet. Disse dagene ber vi Skaperen også om å velsigne markens grøde.

Kollektbønn (etter Allehelgenslitaniyet): Herre, vi ber deg: Vekk oss til vår gjerning ved din nåde og ledsag dem med din hjelp, så alt vårt arbeid måtte ha sin begynnelse i deg, og deg finne sin fullendelse.

Allmektige og evige Gud, du som er Herre over levende og dødesom du vet vil tilhøre deg i tro og gjerning.

I ydmykhet ber vi deg for dem som fremdeles lever sitt gjordeliv, og for dem som du har tatt til deg og avkledd den jordiske drakt: La dem på forbønn av alle dine hellige få tilgivelse for alle sine synder, for din barmhjertighets skyld. Ved vår Herre...

Torsdag etter Trinitatis, Festen for Herrens legeme og blod, Corpus Christi

Denne festen kom relativt sent inn i Kirkens hellige år. Pave Urban den IV foreskrev denne i 1264 som en takksigelse for den hellige nattverd, men først etter år 1300 ble den allment tatt i bruk. Den var lagt til torsdag etter festen for Den Hellige Treenighet, Trinitatis.

På Skjærtorsdagen er oppmerksomheten knyttet til Herrens innstiftelse av nattverden, og hans ydmyke tjeneste og offer for vår skyld. På festen for Herrens legeme og blod mediterer Kirken over Herren reelle nærvær i, med og under brødet og vinens skikkelse.

Kollektbønn: Allmektige Gud, du som i det underfulle sakrament har etterlatt oss et minne om din lidelse. Vi ber deg: Giv oss å ære ditt legemes og blods mysterier, så at vi stadig kjenner frukten av din frelse i våre liv. Ved vår Herre Jesus Kristus...

Kalendarium mai 2005

sø	ma	ti	on	to	fr	lø
1. 6. SØNDAG I PÅSKE- TIDEN <i>Phillip og Jakob, apostler</i>	2. Athanasius, biskop og kirkelærer <i>Gangedag</i>	3. Lille kors- messe <i>Gangedag</i>	4. Monika, enke <i>Gangedag</i>	5. KRISTI HIMMEL- FARTSDAG	6. Johannes foran den latinske port	7.
8. 7. SØNDAG I PÅSKETI- DEN	9. Pachomios, abbed	10.	11.	12. Domitilla og Pancratius, mar- tyrer	13. 	14.
15. PINSEDAG <i>Hallvard, martyr</i>	16. Hallvard, martyr (flyttet) <i>Pinseoktav</i>	17. Norges nasjonaldag <i>Pinseoktav</i>	18. Erik, konge og martyr <i>Pinseoktav</i>	19. Dunstan, erkebis- kop og bekjen- ner <i>Pinseoktav</i>	20. Pinseoktav 	21. Pinseoktav
22. TRINITATIS	23.	24.	25.	26. CORPUS CHRISTI <i>Augustin av Canter- bury, erkebiskop og bekjenner</i>	27. Beda Venerabilis, bekjenner 	28.
29. 2. SØNDAG E. PINSE	30.	31.				

Søndager og merkedager i Sta. Sunniva misjon

- Søndag 1.mai, 6.søndag i påsketiden: høymesse kl 11.00
 - Torsdag den 5. mai, Kristi Himmelfartsdag; høymesse kl 11.00
 - Søndag 8. mai, 7. søndag i påsketiden: Høymesse kl 11.00
 - Tirsdag 10. Foredrag kl 19.00 i Olav Ryesv. 39
 - Søndag 15.mai, PINSEDAG; Høymesse kl 11.00
 - Søndag 22.mai, Trinitatis: Høymesse kl 11.00
 - Torsdag 26. mai, Corpus Christi: Messe kl 19.00
 - Søndag 29. mai, 2.søndag etter pinse: Høymesse kl 11.00
- DEN NORDISK-KATOLSKE KIRKE SENTRALT**
27.-28.mai: Arbeidsdage-
ne i Bergen (i samarbeid
med Kirkelig Fornyelse
og FBB)

Kristus i herlighet

Bemerkninger til kalen- deren!

- 1. mai Sst. Phillip og Jakob feires ikke denne dagen, men at tidebønner for apostelmessen flyttes til den 10. mai.
- Uken etter Pinsefesten feires som oktav. Oktavdagen kalles Trefoldighetsfest, eller Trinitatis.
- Mandag etter Trinitatis begynner "det alminnelige kirkeåret"
- Torsdag etter Trinitatis: Festen for Herrens legeme og blod: Corpus Christi

DEN NORDISK-KATOLSKE KIRKE STA. SUNNIVA MISJON

Sted for messefeiringen:
Kirken på Sjøfarendes Aldershjem,
Haugeveien 35A
Prest: Fader Erik Andreas H. Holth,
Møvik, 5357 FJELL

Telefon (Fr. Erik Andreas): 56 33 26 64 /
901 95 992

E-post: faderandreas@msn.com
Hjemmesider: www.nkk-bergen.com
Menighetens konto: 3411.25.11417